

Злато КРАЙ

♥ #UАразом

Виходить у четвер. Заснована 30 січня 1919 року

№19 (12538) Четвер, 7 травня 2026 року

YouTube

zoloto.city

"Той, хто по-справжньому любить свою Батьківщину, з усякого погляду справжня людина." Василь Сухомлинський

10 ТРАВНЯ - ДЕНЬ МАТЕРІ

Читайте у номері:

2 стор.

□ Перші в області розпочали співпрацю з центром національного спротиву.

□ Як залучати публічні кошти: золотоніські посадовці пройшли навчання.

□ Важка втрата для Золотоноші: на щиті Ваня Мозговий.

3 стор.

□ Про що б ви не мріяли - робіть! - історія мужньої родини.

4 стор.

□ Між сумнівом і фіналом: історія, де віра сильніша за страх.

□ Народа комунальників: роботи додається, а грошей на все не вистачає.

5 стор.

□ Перевозити школярів - справа не з легких.

6 стор.

□ Сценарії життя: "Як баба Килина і баба Одарка сухий абрикос ділили".

7 стор.

□ Корисні поради: що робити з тюльпанами після цвітіння - зрізати чи залишити?

8 стор.

□ У квітні принцесок нарекли українськими іменами, а для хлопчиків підібрали незвичні.

Її вічний біль, що не зламав. Життя "за двох"

Якби ми опублікували імена усіх матерів Золотоніщини, хто втратив чи чекає сина з полону, то тільки цей перелік зайняв би не одну сторінку нашого тижневика. Тому вирішили напередодні Дня матері розповісти про золотоніську жінку, яка стала Мамою усіх наших захисників.

Це неформальне ймення Ніна Степанівна Євріш отримала від місцевих волонтерів, яким допомагає у зборах на потреби військових. Після втрати свого 29-річного сина жінка прийняла для себе рішення: допомагати хлопцям, аби жодна мати не зазнала її болю, аби більше хлопців лишилися живими. Ніна Степанівна - приклад людини, котра не застрягла на тому чорному дні, що змінив життя їхньої сім'ї, вона знаходить у собі сили триматися і відшукувати вагомий слова для мотивації до буття інших матерів.

Війна для неї почалася у березні 2014 року.

- Того дня ми їхали з дачі в селі. В Олега задзвонив телефон. "Євріш Олег Олександрович? Завтра на 7:00 ви повинні з'явитися у військкомат. При собі мати..." Він відповів: "Добре!" Я почала його відмовляти: "Навіщо ти погодився? У тебе ж спина зірвана! Та й повістки ж не було".

- Ні, мам, - відказав, - я мушу йти.

Усього півроку побув вдома після строкової служби, демобілізувався восени 2013-го. Влаштувався вантажником на бісквітну фабрику, хоча мав диплом з відзнакою Золотоніського державного професійного лі-

цею за спеціальністю "будівельник". Мріяв будувати людям власне житло, як і його батько Олександр Юлійович.

Ранком сім'я розійшлася по роботах: Ніна Степанівна - на парфумерну фабрику, чоловік - на будівництво, працював у ПМК-4. А Олег до військкомату.

- Забрали, - зателефонував Олександр Юлійович дружині.

- Як забрали? Так відразу? Куди?

- На Донецьк...

- Господи, скільки я всього тоді пережила...

Олег пройшов АТО у складі 72-ої бригади, де проходив свого часу строкову службу, демобілізувався. Три роки працював у Польщі. Перед війною - на консервному заводі. Мав кохану дівчину, жили у громадянському шлюбі. Разом з батьками хлопця мешкали у їхній однокімнатній квартирі.

Лютий 2022-го. Без дзвінка і повістки батько та син пішли до військкомату. Олега мобілізували 3 березня, а Олександра через значні проблеми із здоров'ям записали до місцевого підрозділу тероборони.

- Майже два місяці син проходив військову перепідготовку під Черкасами, - у матері чітка хронологія подій. - Обіцяв приїхати у найближчу суботу, але черга до нього ніяк не доходила. А я все чекаю, сподіваюся. Зателефонувала дружина Василя Ворошка, з яким служив Олег. Від неї дізналася, що вони обидва у Бахмуті.

(Продовження на 5-ій стор.)

ЦИФРА ТИЖНЯ:

131 військовослужбовець із Золотоніської громади загинув чи помер від ран протягом проведення антитерористичної операції (14 квітня 2014-30 квітня 2018), операції Об'єднаних сил (30 квітня 2018 - 24 лютого 2022) та російсько-української війни, що триває.

реклама

доброзем

Купимо ваш пай дорого

067 177 23 93
050 441 22 39

Дайджест новин тижня

■ Збройні сили завдали удару по об'єктах військово-промислового комплексу РФ у місті Чебоксари. Крилаті ракети "фламінго" подолали рекордну відстань у понад 1500 кілометрів.

■ В ніч на п'яте травня РФ атакувала Черкащину балістикою. Працювали сили та засоби ППО. Ворожі ракети не досягли своїх цілей. "Травмованих немає. Звернень від населення щодо пошкодження майна теж", - зазначив начальник Черкаської ОВА Ігор Табурець.

■ Протягом травня "Укрзалізниця" проводитиме планові ремонти залізничних колій. Через це низка приміських поїздів, що курсують Черкащиною та сусідніми областями, змінять свій графік або маршрут.

■ 5 травня 2026 року - Золотоніський центр первинної медико-санітарної допомоги (сімейної медицини) відзначив своє перше 10-річчя.

■ 1 травня - у Міжнародний день директорів Золотоніська гімназія ім. С. Д. Скляренка приймала міський семінар-практикум для директорів закладів освіти громади. Формат - сучасний, динамічний, без шаблонів, але з реальними кейсами, практикою та ідеями, які вже працюють. Серед гостей - народний депутат України Віталій Войцехівський.

■ 8 травня о 12.30 на стадіоні Благодатного відбудеться футбольний фестиваль серед учнів 5-6 класів. На заході анонсована зустріч із почесними гостями з УАФ та Черкаської асоціації футболу.

■ 8760 гривень надійшло до міського бюджету Золотоніської громади від суми штрафів, сплачених водіями-порушниками, яких зафіксувала камера контролю швидкості встановлена 7 березня на вулиці Шевченка.

■ Росіяни вночі та зранку 6 травня атакували кілька міст України, чим порушили режим "тиші", який запропонував та оголосив президент Володимир Зеленський. Одразу після початку перемір'я у Дніпрі пролунав вибух, але фіксація ворожих цілей була мінімальна. Під ранок ворог активізував атаки, військові фіксували дрони та пуски КАБів. Під ударом, де вже відомо про наслідки - були Харків та Запоріжжя. У Харкові пошкоджені будинки та постраждали. У Запоріжжі атаковано об'єкт промислової інфраструктури.

■ 4 травня відбулося засідання Координаційної ради з питань національно-патріотичного виховання дітей та молоді при Золотоніському міськвиконкомі, на яке були запрошені заступники з виховної роботи навчальних закладів освіти, молодіжної ради та партнерських установ. Засідання провели у новому форматі: працювали у командах, аналізували, що вже працює, від чого варто відмовитися і що потрібно посилити. Вирішили, що національно-патріотичне виховання має бути живим та практичним; посилення потребує підготовка до "Джури" на базі шкіл, залучення партнерів (центр соцпослуг, ДСНС та ін.), покращення матеріально-технічної бази закладів освіти та підготовка молоді до вишkolів.

■ Експериментальний проект "Національний кешбек" продовжили до кінця дії воєнного стану. Про це йдеться в постанові Кабміну. Як йдеться в дописі, Національний кешбек продовжили з 1 травня до кінця воєнного стану, але не пізніше 30 квітня 2028 року.

реклама

ПАРТНЕРСТВО

Перші в області розпочали співпрацю з центром національного спротиву

Золотоніська громада стала першою серед громад Черкаської області, яка офіційно розпочала співпрацю з Черкаським обласним центром підготовки громадян до національного спротиву. Відповідний меморандум сторони підписали 23 квітня.

Йдеться не лише про військову підготовку, а й про формування базових навичок, які можуть знадобитися кожному в умовах сучасних викликів у сфері безпеки, самозахисту та готовності до дій у надзвичайних ситуаціях.

За словами начальника відділу оборонної та мобілізаційної роботи Віктора Ткаченка, в межах підписаної співпраці заплановано проведення низки практичних навчань і вишколів спершу для державних службовців нашої громади, а згодом ймовірно й для решти жителів громади. Зокрема, учасники зможуть пройти курси з домедичної допомоги,

опанувати основи тактичної підготовки, а також дізнатися про правила особистої безпеки під час надзвичайних ситуацій в рамках тижневого навчання. Один заїзд розрахований орієнтовно на 35 людей.

Традиційно курси з основ національного спротиву вчать виживати в природних умовах, орієнтуватися, діяти в різних ситуаціях і надавати домедичну допомогу, коли це справді потрібно - так звані практичні навчання для громадян, які хочуть бути готовими до дій у надзвичайних ситуаціях та оборо-

ні своєї країни, що охоплюють 48 годин базової програми та 108 розширеної.

Під час базового курсу інструктори Центру підготовки громадян вчать роботи з БПЛА, топографії та вогневої підготовки в максимально реалістичних умовах, а також надають знання з основ національного спротиву. У розширеній програмі додаються навички першої домедичної допомоги, психологічної стійкості та самопомоги, а також вивчення міжнародного гуманітарного права.

Такі знання особливо ак-

туальні сьогодні, адже вміння швидко реагувати, надати допомогу постраждалим чи правильно діяти в кризових умовах може врятувати життя.

За словами заступника міського голови Олександра Флоренка, першу групу охочих пройти військовий вишкіл планують направити до тренувальних таборів уже на початку червня. Очікується, що участь у навчанні зможуть взяти активні мешканці громади, які прагнуть здобути практичні навички та бути готовими допомогти собі, своїм рідним і громаді в разі потреби.

У перспективі наша громада планує зробити наступний крок у розвитку системи національного спротиву. Відповідно до Закону України "Про основи національного спротиву", у місті має бути створений власний аналогічний центр підготовки громадян.

Ініціатива спрямована на те, щоб мешканці були більш підготовленими, впевненими та згуртованими перед будь-якими викликами сучасності.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

реклама

ГОРИЗОНТИ ЕКОНОМІКИ

Як залучати публічні кошти: золотоніські посадовці пройшли навчання

28 квітня у Черкасах відбувся масштабний заїд, де організатори об'єднали зусилля громад, влади та експертів. Начальниця відділу прогнозування та розвитку громади Вікторія Остроглазова та головний спеціаліст відділу Татіана Нижник отримали запрошення для участі у форумі.

Він дав можливість діалогу щодо євроінтеграції, змін в громадах для синхронізації "дорожньої карти" спільного руху до Європейського Союзу.

Обговорили ці аспекти на регіональному Форумі партнерських громад "Черкащина на шляху євроінтеграції: виклики і можливості" за підтримки Європейського Союзу та Міжнародного фонду "Відродження".

Учасники мали змогу взяти участь у трьох панельних дискусіях, присвячених ключовим питанням:

- Де ми зараз та які вимоги маємо виконати?
- Як стратегічне планування допомагає залучати публічні кошти.
- Обмін реальним досвідом громад.

Очільники та представників органів місцевого самоврядування дізналися як громадам ефективно планувати майбутнє, залучати європейські інвестиції та використовувати інструменти місцевої демократії.

- Форум і обмін думками з колегами дав чітке розуміння, що розробку Стратегії розвитку громади на 2028-2034 роки, треба розпочинати вже сьогодні, - поділилася враженнями Вікторія Остроглазова. - Але, щоб вона була дієвою, варто залучати пропозиції громадськості - від шкільної молоді до людей старшого віку.

Алла КАПЛЯ.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

Важка втрата для Золотоноші: на щиті Ваня Мозговий

Травень. Довкруг просинається і буяє природа. Цвітуть сади, пломеніють тюльпани, а життя 26-річного Івана Мозгового зів'яло. Він - на щиті повернувся до рідного міста з охопленої вогнем Сумщини.

греко-римської боротьби, показував неабияку волю до перемоги і характер справжнього борця. Хлопцю подобався спорт та кіберспорт. Дуже любив грати у футбол та був палким вболівальником ФК "Манчестер Юнайтед".

У 2018 році отримав свідоцтво про загальну се-

редню освіту. Відразу пішов працювати кухарем японської кухні, а з 2022 року працював шеф-кухарем у місті Київ.

Липень 2025 року. Іван мобілізований до лав ЗСУ.

Пройшов базову загально-військову підготовку, отримав військову спеці-

альність - оператор ФПВ-дрона. Наш земляк успішно виконував бойові завдання із захисту територіальної цілісності та оборони України.

Військову службу проходив у 71 окремій аеромобільній механізованій бригаді десантно-штурмових військ. Рота протитанкових ракетних комплексів.

26 років - це не той вік, коли йдуть у вічність.

Але можна прожити всі 100 років, і не залишити по собі тої спадщини, якої залишив за свої 26 років Іван. Його спадщина - це його добре ім'я і світла пам'ять! Бо немає в світі

жодної людини, яка б мала змогу сказати щось негативне про нього. Однокурсники, друзі, колеги, родичі чи просто люди, які стикалися з ним по життю сміливо можуть сказати, що зустріли в своєму житті справжню Людину. Бо таким він був: надійний, хто завжди підставив своє міцне плече і хто ніколи не підведе. Той, хто не буде чекати, а буде діяти! Той, хто світить всім, навіть коли здається, що попереду суцільна темність.

Світло Івана ніколи не згасне і його мудрий спадок ніколи не буде забутий, адже частинку свого саява він залишив кожному в серці.

Центральне кладовище Золотоноші - місце вічного спочинку Івана Мозгового.

Іван Олександрович народився у Золотоноші 19 січня 2000 року. Тільки три місяці тому йому виповнилося 26... Яка коротка судилася доля...

Ваня народився шостою дитиною у родині Марини Геннадіївни та Олександра Григоровича Мозгових. У багатодітній сім'ї вже підросло 4 сини - Віталій, Олександр, Микола, Юрій та донька Людмила. Хоч він і наймолодший в сім'ї, але завжди приходив на допомогу і ніколи в ній не відмовляв. Добрий, чуйний, товариський, врівноважений, самостійний, сміливий, та наполегливий. Іван був максимально дисциплінованим у своїх рішеннях та вчинках.

У 2007 році став першокласником Золотоніської спеціалізованої школи

№1. Уже за рік, у 2008-му, під керівництвом Заслуженого тренера України Миколи Кривоноса почав займатись греко-римською боротьбою та невдовзі привозив призові місця з обласних та всеукраїнських змагань.

В 11 років став Чемпіоном Черкаської області з

Воїни світла! Лицарі добра, честі та справедливості!

■ Олександр і Дар'я Корнелюки з сином Дмитром.

БІЙЦІ ДУХУ

Про що б ви не мріяли - робіть!

■ 25 квітня у Золотоноші, на базі табору **Maximum**, відбувся четвертий регіональний ветеранський форум "Бійці духу" (чит. "Златокрай" №18 від 30 квітня 2026 р.). Одним з головних питань, що були розглянуті, - розбудова власних бізнесових проєктів, які ветерани російсько-української війни мають змогу розпочати за допомогою грантів від держави. Таких початківців у нашому місті небагато. Зацікавила сімейна пара Корнелюків - Олександр і Дар'я.

дитинства мав ваду серця), поїхав у Київ - теж саме. У столиці, чекаючи відповіді з військкомату, встиг ще й поволонтерити з майданівськими друзями. Спробував щастя у Львові, де залишилися знайомі - відмова. І тоді Олександр поїхав в Ужгород, на кордон зі Словенією (місто його дитинства Чоп зовсім поряд). У військовій частині, де колись служив батько, **Володимир Степанович**, ще добре пам'ятали начальника штабу залізничних військ, а згодом - заступника начальника Чопської митниці. Між іншим, важливий прикордонний перехід через річку Тиса, що сполучає Україну та Угорщину, міст Чоп-Захонь, проєктував (і потім керував зведенням) теж Володимир Корнелюк. Тоді він був начальником відділу з капітального будівництва. У частині ще залишилися його товариші по службі, які, почувши про поневіряння Олександра військкоматами, сказали коротко: "Батько б пишався тобою, хлопче!" і допомогли. Тож не дивно, що в Ужгородському військовому комісаріаті закрили очі на хворобу Олександра, ВЛК він пройшов за 10 хвилин і був направлений у роту забезпечення новоствореного у Чопі 711 полку Державної спеціальної служби транспорту (ДССТ). Це військове формування займалося розмінуванням, охороною та відновленням транспортних об'єктів. Роботи у полку вистачало. Олександр Корнелюк відразу отримав позивий "Електрик", бо, як виявилось, він був єдиним представником цієї професії у війську. Хотілося більшого - потрапити у штурмову роту, але здоров'я і лікарі сказали категорично: "Ні!" Почалися ще й проблеми з ногою. Якось, під час обстрілу, рятуючись від ворожого дрону, Сашко невдало стрибнув в окоп і розтросив її у багатьох місцях. Тоді ногу зібрали до купи за допомогою спиць, попередивши, що потрібно у майбутньому ставити пластину. Так і воював з тим залізом у носі на Миколаївському, Харківському, Донецькому напрямках. Але суглоби таки не витримали навантаження і ходити стало важко. Постійне носіння бронезилету і важких рюкзаків не пройшли без наслідків. Зі штурмовиками Саша все одно потоваришував, частенько бував у їхній роті: одному плитоноску перешие, іншому - форму по розміру піджене. Усі кошти, які отримував, Олександр витрачав на свій полк, адже там, як і у новозбудованій хаті, багато чого не вистачало. У 2024 році він отримав диплом

про присвоєння йому кваліфікації сапера, проте комбат працювати за спеціальністю не дозволив - відправив таки на лікування у шпиталь, нагадавши ще й про кілька контузій старшого солдата Корнелюка. Саша мав надію зустріти Перемогу на фронті, але в кінці 2025 року, на підставі висновків військово-лікарської комісії, був комісований за станом здоров'я.

І під час війни, і тепер, Олександр активно займався волонтерською діяльністю, не шкодуючи на це ні здоров'я, ні часу, ні коштів. Коли у нього з'явилася сім'я, ця робота збільшилася в рази, адже Даша теж волонтерила з перших днів війни. Ще перебуваючи на фронті, Саша отримав дзвінок від знайомого харків'янина, волонтера з організації "Жовті янголи": "Привіт, друже! Твоєму підрозділу потрібен бус "Ford Transit"? Приїжджай, забирай!" Олександр поїхав у відвідування. Машина, яку віддавали на потреби військових, належала симпатичній жіночці на ім'я Дар'я, так вони і познайомилися. Скоро народилася нова сім'я: **Саша, Даша** і їх 14-річний син **Дмитро**. Родина оселилася у Богуславці. Але це не все. У Золотоношу переїхала і швейна майстерня Дар'ї. Що важливо:

Корнелюків - і швейний, і автомобільний - поступово стають на ноги і вже мають постійних замовників. "Я не користуюся у своїй роботі китайським "ширпотребом", наголошує Саша, - я хочу брати не кількістю замовників, а якістю роботи". Поки що Олександр і Даша надали робочі місця трьом працівникам, у найближчий час планують взяти ще двох.

Спортивні костюми, в які вони були одягнені, з оригінальним геометричним візерунком, пошиті у власній майстерні, стали своєрідним підтвердженням того, що їх сімейний бізнес успішно розвивається. Як виявилось при знайомстві, він умовно поділений на дві частини: швейне виробництво - володіння Даші, вона там повноправна господиня, автосправа - дітище Олександра. А умовно тому, що це такі спільний, сімейний бізнес і всі питання вирішуються ними обома. До того ж, якщо тюнінгом автосалонів, встановленням автозвуку, перетяжкою сидінь, панелей, карт та стель займається Саша, то з виготовленням авточохлів без Дашині майстерні йому не обійтися. До речі, там можуть пошити будь-що: від військової форми і амуніції до вечірньої сукні. Виробництво, яке для порівняно невеликого ателє, серйозне.

Але оскільки мова йде про адаптацію до цивільного життя саме ветеранів війни, повернемося до голови сім'ї Олександра Корнелюка. Зазвичай, у матеріалах такого плану, ми знайомимо читачів з цивільним життям військового і його бойовим шляхом. Журналісти - народ допитливий, зустрівшись з людиною, відразу відчуваєш наскільки вона буде відкрита у розмові з тобою. Саша не проти спілкування, він - людина комунікабельна і товариська, та є одне "але": розмови про війну у подробицях - табу. Підсвідомість наклала заборону на спогади, від яких важко на душі, тож ніхто не має права її порушувати. Але дізнатися про життя будь-якої людини, що пройшла війну, не ховаючись за хворобами чи бронюванням - цікаво і повчально.

Олександр народився у Золотоноші, в родині військового і медсестри. Його дитинство і підлітковий вік пройшли в різних місцях України, найбільше сім'я прожила на Закарпатті, у місті Чоп. Хлопчина змінив чимало шкіл і друзів, навчився від-

стоювати своє "я", мабуть через це характер у нього склався бунтівний, непокірний. Згодом Саша з мамою, Наталією Олександрівною, переїхав у її рідне село Богуславець, на Золотоніщину. У розмові він з теплотою у голосі згадав "бабу Надю Богдан", яка була серед односельців шанованою людиною, бо колись пекала хліб на весь колгосп. Старші класи Саша закінчував у Богуславецькій школі. Його колишня вчителька (тепер директор НВК) Тетяна Миколаївна Москаленко добре пам'ятає свого учня:

- У навчанні Саша мав чіткий гуманітарний нахил, найбільше любив історію і правознавство, я нерідко залучала його до краєзнавчої роботи, якою він теж цікавився. Хлопчина був вихований і розумний.

Щоб описати життя Олександра Корнелюка після закінчення школи - цілого зошита не вистачить. Він поїхав з села у широкий світ, з головою поринувши у пошуки себе самого. То йшов рівною дорогою, то звертав на криву стежину, але завжди повертався назад. Як той самотній парус, що шукає бурю, аби знайти у ній спокій. За цей час (за допомогою курсів) встиг опанувати кілька професій: автомалюєра, електрика, зварювальника, перукаря, кравця і навіть проєктанта (побудував шість будинків у Дніпрі). Кілька років працював охоронцем у Львові. У буремний 2013 рік був учасником Революції Гідності.

На початку 2021-го, через хворобу матері, довелося повертатися у Богуславець і знову шукати роботу. У Черкасах Олександр познайомився з харків'янином, господарем ателє з тюнінгу автомобілів і зрозумів: це те, чим би він хотів займатися. Щодня їздив на роботу з Богуславця. Але всі плани перекреслила війна. Сашко поїхав до військкомату у перші дні повномасштабного вторгнення. У Золотоноші йому відмовили через проблеми зі здоров'ям (з

свій бізнес, зареєстрований у Харкові, господарка перереєструвала у Золотоноші, щоб законно сплачувати податки. "У нашому житті все повинно бути правильно!" - просто пояснив цей хід Олександр. Про їхню з дружиною волонтерську діяльність, яку можна назвати досить значною, а інколи навіть масштабною, пара розповідала теж не дозволяє. Олександр чесно заявив (про це він згадав і на вищезгаданому форумі): одна з головних задач їхнього бізнесу - заробить кошти на волонтерство, щоб не просити їх деінде. У втіленні цього плану дуже допоміг 500-тисячний грант від держави, оформити документи на отримання якого допомогли у Золотоніській філії Черкаського обласного Центру зайнятості. Завзята родина підприємців планує взяти ще один такий же грант, а потім наступний - у європейському Товаристві Червоного Хреста. Обидва бізнеси

Територію біля швейної майстерні будуть готувати під автобізнес, тож робочі руки знадобляться. Головне, що допомагає розвиватися цій родині у бізнесовому плані, це - підтримка і розуміння одне одного. Варто тільки побачити, як Саша, наприклад, рекламує спортивні костюми Дар'ї на своїй сторінці у фейсбуці. Разом вони і на зборах у Богуславецькій школі, де у 9-му класі навчається їх син **Дмитро Корнелюк**.

Тетяна Москаленко зазначає: "Вони обоє тут за першим же покликом. Завжди готові допомогти. Коли гостро стояло питання закриття нашого навчального закладу, Корнелюки неабияк переймалися: висловлювали переконливі аргументи "проти", пропонували шляхи вирішення проблеми, обговорювали питання майбутнього школи. А нещодавно, разом з Олександром Масюком, подавали нашому НВК акустичну портативну колонку, про яку ми давно мріяли".

Хтось з великих сказав, що успіх - це сума маленьких зусиль, які повторюються кожного дня. А якщо вони не такі вже й маленькі? Та ще й спільні? Ну тоді тріумф гарантований! У добру путь, Корнелюки.

Лариса ГАЙОВА.

Сумарні орієнтовні втрати російських окупантів на 1533-й день війни:

~1337170 В ОСОБОВОМУ СКЛАДІ	435 ЛІТАКІВ	352 ГЕЛІКОПТЕРІВ	11918 ТАНКІВ	24515 ББМ	41478 АРТИЛЕРИЙСЬКИХ СИСТЕМ	1363 ЗАСОБИ ППО	1775 РСЗВ	94312 АВТОМОБІЛЬНОЇ ТЕХНІКИ І ЦИСТЕРН З ПММ	33 КОРАБЛІ ТА КАТЕРИ	276061 ОПЕРАТИВНО-ТАКТИЧНІ БПЛА

реклама

ОСВІТОРІЯ

Між сумнівом і фіналом: історія, де віра сильніша за страх

Це історія Поліни Пономаренко (на фото зліва) - учениці Золотоніської гімназії, яка навчилася сумніватися... і йти далі. І її вчительки **Світлани Заєць** (на фото справа) - людини, яка не тисне, а тихо веде вперед.

Поліна не з тих, хто з дитинства мріяв про економіку. Навпаки - довгий час вона була переконана, що це зовсім не її напрям.

- Якщо чесно, я ніколи не задумувалася про економіку серйозно, - розповідає вона. - Мені здавалося, що в мене немає математичного мислення. Я навіть не розглядала це як щось своє.

Усе почалося у 8 класі, коли з'явився новий предмет - фінансова грамотність. Неочікувано для себе Поліна відчула цікавість.

- Мені просто почало подобатися. Без якогось тиску чи зусиль. А вже в 10 класі, коли з'явилися економіка, я ніби побачила ширшу картину: це не тільки про гроші, а про бізнес, стратегії, взаємозв'язки. І тоді помітила одну річ: я витрачаю небагато часу на підготовку, але маю гарні результати. Це мене дуже зачепило і навіть трохи здивувало.

Те, що для неї було відкриттям, для її вчительки стало очевидним значно раніше.

Світлана Іванівна пригадує, що ще під час занять із фінансової грамотності вона звернула увагу на ученицю, яка мислить інакше:

У якийсь момент вона була впевнена, що це не про неї. Не її предмет. Не її мислення. Не її шлях. А потім - фінал Всеукраїнської економічної олімпіади. І лише 1,5 бала до десятки найкращих в Україні.

- Я помітила, що це дитина, з якою можна працювати. Але найбільше вона розкрилася вже у 10 класі. Є учні, які роблять лише обов'язкове. А є ті, хто береться за складніше - за ті самі "задачі із зірочкою". Поліна майже завжди їх виконувала. І не тому, що треба, а тому, що їй було цікаво.

За словами педагогині, ключ до цього - не просто знання, а мислення.

- У неї дуже хороша логіка. Якщо вхопив одну ниточку, ти можеш розмотати весь клубок і зрозуміти процес. І ще одна важлива риса - вона дуже відповідальна і спокійна в роботі. Вона не створює зайвого шуму, просто тихо йде вперед. І саме часто дає найкращий результат, - розповідає досвідчена вчителька.

Але шлях до цього результату був далеко не простим.

Найскладнішим, як зізнається сама Поліна, виявилася не завдання і навіть не конкуренція. "Однозначно внутрішній тиск. Я завжди вимагала від себе найкращого. І думка про те, що можу підвести - себе чи вчительку - іноді дуже тиснула".

Були моменти, коли ставало по-справжньому складно.

- Усі ці графіки, терміни... іноді здавалося, що я не справляюся. Почина-

лася паніка. Але в такі моменти дуже допомагала підтримка - друзів, родини, вчителів. Вона ніби повертала мене в стан, де я знову могла рухатися вперед.

Цікаво, що навіть тоді, коли вона вже була на етапі виконання олімпіадних завдань, вона не дозволяла собі повірити в успіх.

"Коли писала тест, бачила, що він не такий вже й страшний. Але я свідомо не дозволяла собі думати, що в мене все правильно. Мабуть, це був такий внутрішній захист".

І саме тому момент результату став настільки емоційним.

- Я була дуже здивована. Навіть трохи розгублена. Спочатку просто не могла повірити своїм очам. Потім почала думати: як це буде - їхати в Київ, писати фінал... А вже потім прийшла радість. Хоча, якщо чесно, мої рідні раділи за мене навіть більше, ніж я сама.

За цими емоціями - велика і системна робота, яку часто не видно.

Підготовка відбувалася переважно онлайн: через обмежений час у гімназії більшість занять переносилися на вечори.

- Ми працювали регулярно, - розповідає вчителька. - Спочатку кілька разів на тиждень, а потім - практично щодня. Це були вечірні заняття, розбір

складних тем, велике навантаження. Нам потрібно було не лише опанувати програму 10 класу, а й пройти матеріал 11-го. До того ж конкуренція була серйозною: поруч - учні спеціалізованих ліцеїв і навіть студенти коледжів. Завжди після занять казала: "Дякую, що ти погодилася на це". Бо це справді велика праця.

При цьому, за словами вчительки, важливо не лише накопичувати знання.

- Знання самі по собі нічого не варті, якщо людина не розуміє, як їх застосувати. Вони мають поєднуватися з мисленням і з цінностями. Бо інакше вони можуть привести зовсім не туди.

Можливо, саме такий підхід і сформував у Поліни нове бачення світу.

Сьогодні вона дивиться на гроші зовсім інакше.

- Коли заходжу в магазин або читаю новини, автоматично думаю: чому змінилася ціна, як це впливає на економіку. Гроші для мене - це вже не просто щось, що можна витратити. Це ресурс. Це можливість інвестувати, примножувати. Я завжди думаю перед покупкою, бо розумію їхню цінність.

На її думку, одна з найбільших проблем серед підлітків - це легковажне ставлення до фінансів.

- Багато хто просто не

замислюється, звідки беруться гроші. І через це в майбутньому їм складно буде правильно ними управляти.

Світлана Заєць говорить про це ще ширше: "Фінансова грамотність потрібна не тільки підліткам - її бракує багатьом дорослим. Але для дітей це особливо важливо, бо вони вже зараз користуються грошима, банківськими послугами. І важливо, щоб вони робили це свідомо, а не хаотично".

Окреме місце в цій історії займає взаємодія учениці та вчителя.

- Саме Світлана Іванівна відкрила для мене економіку, - каже Поліна. - Вона пояснила, що стоїть за грошима, чому не можна просто "надрукувати більше". Вона завжди підтримувала, направляла, витрачала на мене багато часу. І найважливіше - я не боюся відповідати на її уроках. Мене навчили, що не треба боятися, якщо ти думаєш логічно.

У свою чергу, наставниця говорить дуже просто: "Є діти, з якими хочеться працювати. І це найбільша мотивація. Ти бачиш, що можеш щось дати - і є віддача. Поліна саме така".

Цей шлях привів до національного фіналу.

І хоча до топ-10 не вистачило зовсім небагато, цей результат звучить зовсім не як поразка.

"13 місце і 1,5 бала до десятки - це не випадковість. Це результат нашої праці, нашого часу і нашої віри. І я справді радію цьому".

Світлана Іванівна додає: "Я ніколи не налаштовую дітей тільки на перемогу. Уже сам вихід на такий рівень - це велике досягнення. Важливий сам шлях".

І, можливо, саме цей шлях дає найбільше.

Бо це не лише про формули і рейтинги.

Це про впевненість, яка з'являється поступово.

Про страх, який не знижує - але вже не керує.

Про досвід, який робить сильнішим.

І про віру. Спочатку - чужу. А потім - свою власну.

Іноді до перемоги не вистачає 1,5 бала.

Але цього достатньо, щоб зрозуміти: ти вже набагато ближче, ніж думав.

Євгенія ВАСІНА.

реклама

БЛАГОУСТРІЙ

Роботи додається, а грошей на все не вистачає

- Згідно з підписаним Меморандумом уже з 1 червня перша група золотоніських посадовців має пройти курс підготовки у Центрі національного спротиву, аби отримати базові навички дій в умовах війни, - повідомив **Флоренко**. - Тому начальник відділу з питань надзвичайних ситуацій повинен завчасно сформувати список осіб.

Головуючий звернув увагу директора КП "Міськводоканал" **Сергія Кузнецова** на просідання дороги на розі вулиць Шевченка-Кікабідзе. Як варіант, порив водогону. Разом з керівником узгодили алго-

Щовівторкова нарада керівників комунальних служб міста, що зазвичай проходить під очільництвом заступника міського голови Олександра Флоренка, цього тижня відбулася з усвідомленням того, що міський бюджет не в змозі задовольнити навіть нагальні потреби сьогодення. Це зокрема стосується утримання доріг громади, благоустрою, вивезення ТПВ, водопостачання-водовідведення.

ритм дій з ліквідації аварійної ситуації біля підприємства "Еконія".

- Спеціалісти "Водоканалу" встановили 5 загальнобудинкових вузлів обліку води за адресами: вул. Незалежності, 59/1 і №59/2; Запорізька, 2 і №5; Соборна, 18.

Фахівці обслуговуючої

організації ПрАТ "Янтарь" замінили зірваний шифер на дахах будинків - вул. Незалежності, 41А і №59/1; Євгена Півня, 9. Нині покрівельники товариства ремонтують м'які покрівлі на багатопверхівках. Зокрема, на Запорізькій, 5. Про це розповів голова правління ПрАТ

Володимир Гончар.

- Протягом тижня ми відновлювали роботу трансформаторних підстанцій у Малиївці, Крупському, Щербинівці, Кединій Горі, - сказав енергетик ТОВ "380В" **Володимир Восколович**. - Із заявок щойно отримали відновлення вуличного освітлення на вул. Миру у Крупському.

Працівниці ПП "Базис плюс" 4 травня розпочали висаджувати розсаду квітів, яка вже зачекалася теплої сприятливої погоди у теплицях. Найпершою засадили локацію, що є візитівкою міста - рушник на пагорбі (**фото 1**) поруч з пам'ятним знаком "Танк". Втім, техніка ще продовжує прибирати прибордюрну частину міських доріг. А розпилювачі деревини у терміно-

вому порядку виїхали розрізати 2 повалені дерева на вул. Шевченка. Підготовка фонтанів до літнього сезону (**фото 2**) - теж зона відповідальності "базисців".

Протягом тижня міська розсада квітнута на клумбах Благодатного і Крупського, про що потурбувалися старости **Дмитро Шевченко** і **Надія Хомут**.

У Крупському, Деньгах, Кропивні, Благодатному та Коробівці, за інформацією старост, тривають щоденні весняні прибирання: скошування трави, вирубання порослі, вивезення сміття, полив стадіону, висаджування нарцисів і тюльпанів.

- Разом з батьками вихо-

ванців хочемо перекрити павільйон у садочку, - повідомив Дмитро Шевченко. - Технікою допоможе керівник місцевого СТОВ **Анатолій Марченко**.

У Благодатному прибрали локацію біля Обеліску Слави, відновили і сам пам'ятник, де 8 травня пройде панахида до Дня пам'яті та перемоги над нацизмом у Другій світовій війні 1939-1945 років.

- Разом з працівниками ДП "Ліси України" ми витягли дерева для вирощування у Сороківці, - додає староста Деньгів **Наталія Сергієнко**. - А ще поставили огорожу на кладовищі. Люди вдячні за оновлення і естетику локації.

Алла КАПЛЯ.

Її вічний біль, що не зламав. Життя "за двоє"

(Продовження. Початок на 1-ій стор.)

Разом із сином вона пройшла Северодонецьк, Лисичанськ, Костянтинівку. 3 грудня 2022 року у складі 20-го Черкаського окремого стрілецького батальйону стояли на Харківщині - Куп'янськ, Лиман. Надійно і вперто тримали оборону, чітко виконували бойові завдання, стримуючи нахабного ворога.

15 липня загинув земляк і побратим. Про це дізналася від його дружини. Хотіла в Олега розпитати подробиці загибелі, але син не виходив на зв'язок. Дні стали тривожними, а ночі безсонними. Заспокоювала донька: "Не накручуй себе!"

Коли у квартирі пролунав дзвінок і на порозі стали начальниця відділу зв'язків з громадою **Лариса Головань** та **Олександр Козицький** з ТЦК усе зрозуміла. Спитала тільки:

- П'ятнадцятого?

- Так, 15 липня.

Не кричала, не плакала.

Стояла заціпеніла. Лариса Борисівна запропонувала:

- Може б ви до чоловіка зателефонували?

Пішла в кімнату, взяла телефон, а номери знайти не може. А що йому казати? І тут прорвало. Почала плакати і кричати. На поміч прийшла медсестра, накапала заспокійливих ліків...

На похорон приїхали побратими. Вони й розповіли про останні хвилини життя сина. Росіяни прорвали оборону, пішли в наступ, нещадно крила артилерія, побратим, 30-річний черкасець отримав поранення. Олег поліз його витягати, але куля снайпера зупинила... Навіки.

У квартирі облаштувала куточок сина. Замовила прапор із зображенням Олега. Поруч - його фото. Ще далі - подарунки від волонтерів. "Допомагаю тим, кому довіряю. Це

вже моя природна потреба. Прикро, що люди стали пасивними і немає тієї єдності, що була у 22-му".

Диван Олега лишила, хоч він і старий, можна було осучаснити після ремонту. "Ні! Скільки ми будемо жити, скільки він і стоятиме!"

Два місяці не могла торкнутися до рюкзака Олега з речами, що привезли побратими. На наплічнику підпис - Євро. Можливо, це був його позивний. У середині - котелок, ложка, миска... Усе, чим користувався син.

- Ми весь час були разом. І пололи город на дачі разом. І йшли вранці - він у школу, а я на роботу

- разом. На повороті до школи №2 він завжди мене цілував. Якось подруга з роботи побачила і каже: "Уже в 9 класі і цілує тебе?" "У нас так прийнято. Нема нічого соромливого, коли син цілує матір!"

Один сезон Ніна Степанівна працювала разом з Олегом на плодоконсервному заводі, що на Жашківській. Вирішили не чекати службового автобуса і пішки йти додому. Якраз і дощ перебіг. Та раптом найшла друга хмара і почалася злива. Стали бігти, промокли обоє до нитки. А потім спохватилися: "А чого ми біжимо? Вже ж однак мокрі!"

Спогади... Ними живе

уже 3-й рік. Широ завдячує своєму чоловіку за підтримку, за надійне плече. "Йому теж важко, але він цього не показує".

- Ви знаєте, я коли називала сина Олегом, навіть не знала значення цього імені, - зізнається щиро. - А потім прочитала, що власники цього ймення мають тісний зв'язок з матерями.

У листопаді Ніна Степанівна застудилася. Нагріла молока на кухні, прийшла до кімнати. А на кухні - гуркіт: відпав гачок, який роками міцно тримав ситечко та шкребок. Дивно. Підвелася, почепила. "Синку, не балуй!" Тільки повернулася - знову відпав. Наступного дня в інтернеті вичитала, що був День синів. Отаке вітання отримала. Знак був і на 40-ий день загибелі. А потім ще, і ще...

Вона намагається підтримати жінок, у яких свіжа рана втрати. "Ми вже навчилися жити зі своїм болем, навчилися звикати до нового життя, а їм ще дуже комент їздили підтримати **Тетяну Ситник**, яка втратила чоловіка **Олега**. Не боїться підійти до жінки, що плаче біля шойно натягнутого банера на Алеї Пам'яті. Завдячує **Лідії Мироновій-Гальченко**, що створена організація "Родини загиблих", де на всіх одне горе, де чують і розу-

міють.

Ми передивляємося відео 2014 року, коли сім'я Єврівів святкувала мамине 50-річчя.

- Мамуська, вітаю тебе з цією датою. Хай вона буде в житті не одна. Чим більше, тим краще. Ми тебе любимо усією нашою дружною сім'єю.

І вона живе. Живе до наступної дати, як заповідав син. Живе за себе і за нього, жалкуючи, що не лишилося в цьому світі Олегавичів.

- Мій біль... Його неможливо описати словами. Але я тримаюся, бо йде війна, і багато людей зараз потребують підтримки. Я знаю, що коли війна закінчиться, цей біль прорветься морем сліз матерів, дружин, дітей. Але зараз ми не маємо права здатися.

Я молюся. Щодня молюся за душу свого сина, за всіх хлопців, які вже не повернуться додому. Вчуся жити так, щоб мій біль став рушієм, а не тягарем

Я знаю, що мій біль - не унікальний. Скільки таких матерів, як я, втрачали синів у війнах за минулі століття і втрачають сьогодні! Я відчуваю їхній біль, бо несучи той самий хрест. Але вчуся жити так, щоб він став рушієм, а не тягарем. Хочу, щоб людям поруч зі мною було комфортно, щоб їм не було важко через мене.

Водій шкільного автобуса - це, певно, найвищий рівень, якого може досягти водій у своїй професійній діяльності, бо такий спеціаліст перевозить найцінніший скарб людства - дітей.

Чи знали ви, що у світі існує День водія шкільного автобуса? Він - 23 квітня. У США його офіційно святкують з 2006 року. Тобто, цього року вже двадцять.

Золотоніська громада має 5 шкільних автобусів й стільки ж висококласних водіїв. Серед них найбільш досвідчений - **Микола Григорович Цибуля**.

Він погодився розповісти про нюанси особливої професії, що народилася відносно не так давно: водій шкільного автобуса.

- Водійського стажу у мене близько 50 років. У 1982-му відкрив категорію "Д" - водій автобуса, - розповідає Микола Григорович. - У ту пору проходив строкову службу в армії: прикордонні війська, морський піхотинець. І от виникла потреба у кермуванні автобусом, довелося пройти навчання.

Свого часу Микола Цибуля отримав диплом будівельника Черкаського технікуму електрифікації сільського господарства. Працював майстром на будівництві, потім у рибачькому господарстві. Тривалий час - водієм Золотоніського районного відділу освіти. Після децентралізації, з дня утворення Золотоніської громади сів за кермо шкільного автобуса.

Його робочий день розпочинається близько 6 ранку. Водій ретельно оглядає техніку, прогріває, слухає як працює мотор. О 6:30 - Микола Григорович уже на маршруті. Автобус відправляється із Коробівки до Згарів. Дорогою до салону заходять вчителі та технічні працівники міських шкіл. У Згарях на сидіння вмоштуються учні золотоніських шкіл №2 і №3. За другим рейсом - школярі навчального закладу №1 та гімназії.

- Біля залізничного вокзалу забираю двох школярів Коробівського нав-

реклама

Є ТАКА ПРОФЕСІЯ

Перевозити школярів - справа не з легких

■ Жовті автобуси з написом "Шкільний автобус" особливо помітні у транспортному потоці міських вулиць. На сільських дорогах ці перевізники видніються за кілька кілометрів. Жовтий колір для транспорту, що перевозить дітей, був обраний ще у 1939 році, оскільки він добре помітний на дорозі за будь-яких погодних умов.

чально-виховного комплексу, - каже водій. - Сім'я жила у Вільхах - діти навчалися у Коробівській школі, а тепер переїхали до Золотоноші, але школу не захотіли змінювати. Дорогою доїжджуються діти з Холоднівки та Вільхів.

У салоні - вісім викладачів, котрі добираються з міста у Коробівській НВК.

За день спідометр намотує 78 кілометрів. Як каже Микола Григорович, це - ніщо у порівнянні з автобусниками підприємств, які накатують протягом доби по 500-700 кілометрів!

- Але ж нерви! Пасажири особливі - ді-

ти! Треба слідкувати, щоб ніхто під колеса не потрапив, щоб нікого не прищемило дверима, щоб усі сіли, пристебнули ремені безпеки, щоб ніхто нікого не штовхнув, - ділиться нюансами новітньої професії. Дуже допомагає супровідний вихователь **Валентина Булах**. Значна частина безпекових факторів виконує вона. Як сказала мені директорка школи **Лідія Маленко**, моє завдання - слідкувати за дорогою, усе інше - відповідальність супроводжуючої особи.

Серед мінусів роботи Микола Цибуля називає низьку заробітну плату, яка

в межах мінімалки.

- Треба мати олімпійський спокій, витримку і міцні нерви, бо робота з дітьми - відповідальна і важка. А працювати нема кому. Частина водіїв - люди пенсійного віку, частина - з інвалідністю.

Миколі Григоровичу - 62. Бажання розрахуватися виникло не раз. Та біда в тому, що через брак стажу ще не досяг пенсійних виплат. На заслужений відпочинок може розраховувати лише через рік.

Каже, що перевозити вчителів - куди спокійніше.

- Педагоги - культурні, освічені. У школі чудовий педколектив. З роботи їдуть тихо, мабуть, наговорюються на уроках.

Санітарний стан салону - теж зона відповідальності водія. Прибирає і протирає його Микола Григорович самотужки щодня. Під час ковіду слідкував, щоб при вході маленькі пасажири обробляли антисептиком руки. Свого залізного друга водій шанує і береже, він - наймолодший в автопарку громади. Автобусу всього 2 роки. Старенького попередника забрали на потреби ЗСУ.

- Микола Григорович - безцінна людина, - характеризує водія Лідія Маленко. - Він безвідмовний і дуже дисциплінований. Окрім основної роботи завжди відгукується на будь-які ремонти.

- Такі люди - справжній скарб, - додає начальниця Золотоніського відділу освіти **Наталія Строкань**. - Коли досвідчений Микола Григорович на маршруті, знаємо: проблем і запізнь не буде.

Професія водія - це досвід, помножений на професіоналізм. Стати гарним водієм - це не просто вміння, а свого роду мистецтво. Адже потрібно бути завжди уважним, уміти вчасно дати оцінку ситуації, що склалася на дорозі. Саме таким є Микола Цибуля: зосереджений, стриманий, уважний та розсудливий.

Ми бажаємо йому безпечного руху та задоволення від своєї роботи.

Сторінку підготувала **Алла КАПЛЯ**.

СЦЕНАРІЙ ЖИТТЯ

Як баба Килина і баба Одарка

сухий абрикос ділили

У нашому селі, де кожна курка знала новини раніше за поштарку, а кожен пес гавкав лише з поважних причин, жили по сусідству дві видатні жінки - баба Килина і баба Одарка.

Сказати, що вони були подругами, - це все одно що назвати грозу "легким дощиком". Вони жили через тин одна від одної вже сорок літ і весь той час перебували в стані священної, непохитної, щоденної ворожнечі.

Баба Килина була жінка висока, суха, як торішня кукурудзина, з носом гострим, наче не ніс, а географічний указник. Ходила рівно, гордо, дивилася так, ніби весь світ винен їй три мішки картоплі і ще відро сметани зверху.

Баба Одарка ж була їй повною протилежністю - кругла, низенька, моторна, як перепілка на ярмарку. Очі мала маленькі, але хитрі, а язик - гостріший за серп у жнива. І от одного серпневого дня, коли сонце пекло так, що навіть гуси шукали тінь, сталася подія, яку потім ще три роки згадували на всіх хрестинах, поминках і базарних чергах.

Посеред межі між городами, просто біля старої криниці, лежав сухий абрикос. Звідки він там узявся - ніхто не знав. Може, вітер заніс. Може, дитина загубила. А може, сам Господь послав людям випробування. Першою його побачила баба Килина.

- О! - вигукнула вона так, ніби золоту гривню знайшла. - Абрикосина! Моя буде!

І вже простягнула руку, як тут із другого боку межі вискочила баба Одарка, мов чорт із конопель.

- Ага! Ач яка прудка! - заверещала вона. - То моя абрикосина! Вона на моїй половині межі лежить!

- На твоїй?! - Килина аж руками в боки стала. - Та в тебе очі, як у крота після буряка! Воно на моєму боці!

- Та ти, Килино, межю бачиш? Чи вже старість до мозку добралася?!

- Старість? У кого старість?! Ти на себе в дзеркало глянь, вареник переляканий!

- А ти швабра городня!

- А ти бочка квашена!

- А ти курка лискуча!

- А ти жаба у фартусі!

Сухий абрикос тим часом лежав мовчки, ніби сам шкодував, що взагалі на світ явився. Сварка набирала обертів.

- Я його перша побачила! - верещала Килина.

- А я перша до нього добігла! - Та куди ти добігла, якщо в тебе коліна скриплять, як ворота вітряком!

- У мене хоч коліна є, а в тебе вже самі кістки в хустці!

На крик почали сходитися сусіди. Петро-коваль сперся на тин і питає:

- Що тут, баби, війна за врожай?

- За абрикос! - в один голос гаркнули обидві.

- За... один?!

- Не лізь! - знову в один голос. Тоді баба Одарка рішуче каже:

- Ділити будемо чесно! Навпіл!

- А чим ти його навпіл поділиш, генію сільського масштабу?! - фиркнула Килина. Принесли ножа. Поклали абрикос на лавку. Одарка прицілилась. Різала-різала... Та абрикос був такий твердий, що ніж зіскочив і влетів просто в гарбуз.

- Ой лишенько! - закричала Килина. - Тепер ще й гарбуз мій порізала!

- То він сам під ніж поліз!

- Гарбуз поліз?!

- А що, не міг?!

Тут уже реготало все село. Але баби не здавались.

- Треба зважити! - заявила Килина.

- На чому?!
- У Гальки аптечні ваги є!

Побігли по ваги. Поставили дві половинки після другої спроби розрізати абрикос сокиркою. Одна частинка виявилась важча.

- Бачиш! - торжествувала Одарка. - Мені більша!

- Ага! То я ту меншу не візьму! Вона засушена!

- А моя що, свіжа?!

- То міняйся!

- Не буду!

- А я кажу - міняйся!

І тут Килина, не витримавши, вихопила більшу половинку. Одарка вчепилась їй у руку.

- Віддай!

- Не віддам!

- Віддай, бо вкусю!

- Кусай, скажена!

І вкусила. Килина заверещала так, що кури попадали з парканів.

- Люди добрі! Вона мене їсть!

- Бо ти абрикоси чужі крадеш!

- Та це ти крадеш!

У той момент на подвір'я зайшов дід Семен - сільський філософ і головний спеціаліст із чужих конфліктів. Подивився він на цю картину: дві баби скубують над двома шматочками сухого абрикоса, навколо люди сміються, гарбуз порізаний, собака гавкає, кури по двору бігають... Почухав потилицю. Каже:

- Дурні ви, баби.

- Це хто дурна?! - знову в один голос.

- Обидві. Бо поки ви сварились...

І тут він відкрив рота. І з'їв обидві половинки абрикоса. Повисла тиша. Такої тиші в селі не було з того дня... та мабуть із дня заснування і не було. Баба Килина кліпнула. Баба Одарка зблідла.

- Семене... - тихо мовила Килина.

- Ти що зробив?.. - прошепотіла Одарка.

Дід жує, посміхається.

- Помирив вас.

І тут сталося неможливе. Баби переглянулись. І разом кинулись на діда.

- А-а-а-а-а-а-а!

Семен тікав через город, перестрибуючи буряки, мов молодий козак, а за ним неслися дві розлючені пенсіонерки, розмахуючи хустками та сиплючи прокльонами. Кажуть, біг він так швидко, що після того тиждень не сідав. А баба Килина з бабою Одаркою...З того дня стали трохи менше сваритися. Бо тепер у них з'явився спільний ворог. Щоправда, ненадовго.

Через три дні вони вже гризлися через те, чия коза голосніше мекає після шостої ранку. Бо мир у селі - річ тимчасова. А от баби Килина й Одарка - вічні.

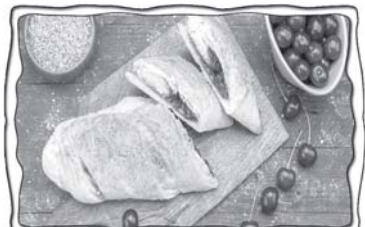
Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

Пол-ляд-виця	Піро-техніч. сигнал. пристрій	Німецьк. алко-гольний напій				Офіці-ант на кораблі
			Хро-мова шкіра	...	Дас-слер	Гли-бокі сутінки
	Ведучий ... Кру-тоголов	Тінь від еліпса	... Конт. соціо-лог			
			Го-стре у бритви		Стар-шина в німецьк. армії	Мар-ка ва-фель
	"Вовча піна" серед металів					
Пост-імпре-сіоніст ...-Ло-трек	Мати дру-жини	При-хильне ставлен-ня				
			Куц із Північ. Африки		Храм Мель-помени	...-лу-кум
	Не дає карасю спокою	Фран-цузький філософ				
			Деко-ративна квітка	Спин-ка гітари		
	Ре-лігія Сходу	Роз-діл тексту				Східний трик-трак
Пророк Старого Завіту			Зем-лячка Везувію			
Автор трагіко-медії "Ам-фітріон"	Горщик для квітів	Това-риш по заняттю				
			Фронт-мен ... Собчук		Отруйне дерево малай-ців	Паді-шах із Великих Моголів
Зай-мається мазан-ням	Дужки на но-тоносці					
Дитин-ча ві-слюка						
	Дослів-ний за-пис усної мови	Ком-по-нент	Алжир-ське місто	Зірка бразил. футболу	Примат лісів Ка-меруну	
	Стукач у дит-садку	"Батько" фото-графії	Стріч-ка дія-кона			
			Швид-кий рух стриб-ками	Кри-вава травма	Названа мати Ромула і Рема	
Отруй-на рос-лина	Кімна-та під дахом					
			Фантаст Артур ...			
1000 мілі-метрів	Мер-зот-ник					
			Ведмідь Австра-лії			

Відповіді до сканворду попереднього номера

П	Р	І	К	У	П	Л	Т	М	А	О	С	Т	А	Н
П	І	В	З	І	Р	Е	Ц	Ь	М	А	О	С	Т	А
Н	Е	А	Г	О	В	Р	І	Ж	У	Р	І	С	К	Р
З	А	П	У	С	О	Ш	А	Д	А	С	Т	Р	Е	К
С	К	Р	А	В	І	З	И	Т	Е	Р	Т	А	К	А
Д	Е	П	І	З	О	Д	О	А	Ж	Е	Й	С	Т	В
Б	Л	У	Ш	М	Е	Н	К	А	Р	А	Д	А	Н	А
І	Б	О	П	О	С	У	Д	А	Н	А	Н	А	Н	А

ГОТУЄМО РАЗОМ

Домашня випічка - це завжди про затишок і смак, який важко відтворити у фабричних десертах. Якщо хочеться чогось солодкого, але без довгого замішування тіста, цей рецепт стане справжньою

Штрудель за годину: лінивий рецепт із лаваша, сиру та вишні

знахідкою. Лінивий штрудель із лаваша готується швидко, а результат - соковитий, ніжний і ароматний пиріг буквально за 60 хвилин.

Головна перевага, як ви розумієте, у простоті. Замість класичного витяжного тіста використовується звичайний лаваш, що економить час і сили. Рецепт підходить навіть для тих, хто тільки починає свій кулінарний шлях.

Інгредієнти: лаваш - 2 шт, кисло-молочний сир - 380 г, яйце -

1 шт, жовток - 1 шт, вишня без кісточок - 300 г, цукор - за смаком, кунжут - 2 ч. л.

Приготування. У мисці збийте яйце з цукром до однорідності.

Лаваш розкладіть на робочій поверхні та рівномірно змастіть яєчною сумішшю. Викладіть шар кисло-молочного сиру. Додайте вишню (якщо вона заморожена - попередньо розморозьте і злийте зайвий сік). В принципі це також можуть бути будь-які інші фрукти чи ягоди,

навіть мак.

Акуратно скрутіть лаваш у рулет, формуючи штрудель. Перекладіть заготовки на деко, застелене пергаментом. Змастіть зверху жовтком для рум'яної скоринки та посипте кунжутом.

Випікайте у розігрій до 190°C духовці приблизно 45 хвилин.

Готовому штрудлю дайте трохи охолонути, нарежте порційними шматками й подавайте до столу. Він чудово поєднується з чаєм або кавою, а для біль-

шого задоволення можна додати кульку морозива чи ложку сметани.

Якщо хочете більш насичений смак, додайте до начинки ванільний цукор або дрібку кориці - вони ідеально підкреслять солодкість вишні.

Спробувавши цей рецепт один раз, ви напевно повернетеся до нього ще не раз - адже це ідеальний баланс швидкості, простоти й домашнього смаку.

Смачного!

СПОРТИВНІ ДОСЯГНЕННЯ

Команда МСК "Дніпро" тримається у трійці лідерів

■ Черкаська футбольна команда МСК "Дніпро" займає третю сходинку турнірної таблиці чемпіонату України з ампфутболу. Про це повідомив директор МСК "Дніпро" Юрій Гончаров.

Як йдеться в дописі, цими вихідними черкащани зіграли три матчі й не пропустили жодного м'яча: МСК "Дніпро" - "Бартка", рахунок 1:0; МСК "Дніпро" - "Колос-Буревій", рахунок 0:0; МСК "Дніпро" - "Вікінги", рахунок 0:0.

Нагадаємо, у складі команди виступає золотоніський гравець 32-річний **Антон Бойко**. Ветеран російсько-української війни захоплюється стрільбою з лука та настільним тенісом. Він має титул чемпіона України з волейболу сидячи серед ветеранів. Для повного комплекту ще лишилося стати чемпіоном України з ампфутболу.

За підсумками матчів, черкащани піднялися з шостого місця на третє. Новий раунд чемпіонату відбудеться 13-14 червня у Львові.

Алла КАПЛЯ.

ЗАПОБІГТИ. ВРЯТУВАТИ. ДОПОМОГТИ

Проводжаємо, але не прощаємося...

■ У Черкасах шестеро рятувальників із двох пожежно-рятувальних частин міста завершили свою службу та пішли на заслужений відпочинок.

Володимир Хандусь, Віталій Лисак, Роман Черненко, Віталій Ткаченко, Всеволод Шилів та Віталій Хомко (на фото зліва) - житель Золотоніської громади присвятили службі не один десяток років. Їх шлях - це тисячі виїздів за сигналом тривоги, десятки безсонних ночей, сотні врятованих життів і ліквідованих пожеж. Вони були там, де найгарячіше, найнебезпечніше і найважче - завжди першими, без вагань і страху.

Згадуючи перші дні служби, рятувальники говорять просто: було хвилювання, був азарт, але страху - не було. Була лише чітка впевненість у тому, що обрали правильний шлях. Шлях, де головне - встигнути, допомогти, врятувати. І за ці роки вони не зрадили цьому вибору жодного разу.

Ми не прощаємося - ми дякуємо. За відвагу. За силу. За врятовані життя. І точно знаємо: двері рідного підрозділу для них завжди будуть відкриті.

За інформацією Головного управління ДСНС у Черкаській області.

ЗАКОННІСТЬ І ПРАВОПОРЯДОК

Атака безпілотників на Золотоніщині

■ Ворог знову цілить по цивільній інфраструктурі. У Золотоніському районі 1 травня через вибухову хвилю та уламки дронів пошкоджено дитячий садок - вибито скління.

Найголовніше - люди не постраждали. Вихованці та працівники садочка вчасно спустилися в укриття, що врятувало їм життя.

Також, попередньо, пошкоджено три приватні будинки та транспортні засоби.

Спільно з рятувальниками ДСНС та іншими службами на місцях подій працювали слідчо-оперативні групи та вибухотехніки поліції. Правоохоронці документували наслідки, обстежили території, фіксували руйнування та збирали докази воєнних злочинів.

Закликаємо не ігнорувати сигнали тривоги та залишатися в укриттях до відбою!

За інформацією Поліції Черкаської області.

реклама

ЗДАЄМО В ОРЕНДУ

■ В магазині "Меблевий" м. Золотоноша вул. Обухова, 3 (поруч міського ринку) приміщення площею 32 кв. м.

Можливо використання приміщення під офіс, магазин, медичний центр, салон краси, інші види діяльності.

Окремий вхід. Ремонт. Опалення. Вода. Туалет. Зручне місце розташування.

■ Приміщення під офіс та склади на Міжрайбазі м. Золотоноша вул. Грибоєдова, 2.

Тел.: (237)2-29-69, 096-945-5866.

реклама

До відома мешканців та суб'єктів господарювання громади!

Виконавчим комітетом Золотоніської міської ради розглянуто та прийнято рішення, щодо встановлення тарифів:

■ про встановлення скоригованих тарифів на послуги централізованого водопостачання та централізованого водовідведення (рішення від 28.04.2026 №187);

■ про встановлення скоригованих тарифів на послуги з управління побутовими відходами (змішаними) (рішення від 28.04.2026 №186);

■ про встановлення скоригованого тарифу на управління відходами резервуарів для септиків, каналізаційних мереж (рішення від 28.04.2026 №189);

■ про встановлення скоригованих одноставкових тарифів на теплову енергію, її виробництво, транспортування та постачання на опалюваний період 2025-2026 роки (рішення від 28.04.2026 №188).

Вищезазначені тарифи вступають в дію з 01.05.2026 року.

З повним текстом рішень можна ознайомитися на офіційному сайті громади zolo.gov.ua в розділі Міська влада/Виконавчий комітет/Оприлюднення рішень/2026.

Міськвиконком.

ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ

Посвідчення дитини з багатодітної сім'ї ДБ №957912, видане 17.05.2024 року на ім'я **Артем Сергійович БЕРШАДСЬКИЙ** 11.08.2016 року народження.

Шановні читачі "ЗлатоКрай"!

Замовити розміщення реклами, оголошень, привітань та інших матеріалів у газеті "ЗлатоКрай" ви можете за телефоном: **(098) 366-03-84 (Viber).**

ПОРАДИ ГОРОДНИКАМ

Що робити з тюльпанами після цвітіння: зрізати чи залишити

Розповідаємо, як доглядати за тюльпанами після цвітіння - чи потрібно їх зрізати, удобрювати і викопувати.

Тюльпани люблять увагу не тільки до цвітіння, а й після. Давайте розберемося, коли і як обрізати тюльпани і чи потрібно це робити, чим удобрювати квіти і які цибулини викопувати, а які можна залишити на клумбі на наступний рік.

Чи потрібно обрізати тюльпани, коли вони відцвіли

Більшість садівників і дачників зрізають квітконоси тюльпанів після цвітіння - і правильно роблять. Але потрібно це не тільки для краси клумби, а насамперед для того, щоб квітка не витратила свої сили на живлення бутону, а віддавала їх цибулині. Під час вегетації у тюльпана формується молода цибулина, а то й не одна, а всередині зароджується пагін на наступний рік.

Коли і як обрізати тюльпани після цвітіння?

Квітконоси можна зрізати відразу ж після того, як тюльпани відцвіли й у них опали пелюстки. Зелене листя чіпати не можна - воно ще живить цибулину. Листя має саме поховіти.

Порада: щоб легше було знайти цибулину для викопування, це місце потрібно позначити.

Зрізати квітконоси потрібно гострим інструментом - секатором найзручніше, але можна і ножицями, попередньо продезінфікуйте їх.

Зверніть увагу, як правильно обрізати тюльпани, які ще цвітуть, - їх потрібно не зрізати, а ламати, і при цьому обов'язково залишити два нижніх листочки.

Чим удобрювати тюльпани після цвітіння

Тюльпани удобрюють не завжди - як правило, якщо їм подобається ґрунт і клімат, вони прекрасно ростуть і самі. Але якщо у вас сортові квіти, то про це можна потурбуватися.

Після того, як тюльпани відцвіли, їм потрібен полив протягом 2 тижнів. Якщо йдуть дощі - додатково не заливайте. Підживити квіти можна фосфором і калієм у пропорції 1:1 (на 1 кв. м потрібно буде 30 г такої суміші). Але ось гній додавати в ґрунт не радять - від нього можуть загнитися цибулини.

Коли викопувати цибулини тюльпанів і чи потрібно це робити

Цибулини квітів теж викопують не завжди - часто вони залишаються на клумбі протягом 3-6 років. Викопувати потрібно в тому разі, якщо ви плануєте їх пересадити, а також радять викопувати сортові тюльпани - щоб не перевести сорт.

Орієнтовно - наприкінці червня-середині липня, але якщо сорт ранній, то, можливо, трохи раніше.

Найкраще орієнтуватися на зовнішній вигляд квітів: дві третини листя мають поховіти.

Якщо викопати раніше, цибулинка не набере достатньої сили, а якщо запізнитися - вона може пересохнути. Цибулини після викопування потрібно оглянути і викинути ті, які уражені чимось. Решту - просушити в тіні протягом 3 днів, очистити від непотрібного лушпиння і корінців, покласти на зберігання.

Як зберігати цибулини

Загорніть кожну цибулину в газету або пергамент, у яких потрібно зробити невелику дірку для вентиляції. Покладіть у холодильник: на нижню полицю, якщо морозилка зверху, і на верхню - якщо знизу. Можна зберігати на закленому балконі, якщо є льох - спустіть у льох. Важливо, щоб температура при зберіганні не перевищувала 5°C, інакше цибулинки почнуть проростати.

Висаджувати назад на клумбу тюльпани потрібно вже восени - десь із середини вересня.

реклама

ТВОЄ КОЛО **Купуємо паї в оренді та без оренди**

Виплата в день угоди — одразу після нотаріуса
Допомагаємо з усіма документами - все під ключ
Офіційно та прозоро — повний юридичний супровід
Купуємо паї в оренді та без оренди

+38 067 260 70 02

ШЛЮБ І РОДИНА

Принцесок нарекли українськими іменами, а для хлопчиків підібрали незвичні

У квітні 2026 року Золотоніським відділом державної реєстрації актів цивільного стану зареєстровано 17 народжень: 8 дівчаток і 9 хлопчиків.

Своїм донечкам батьки вибрали імена: **Софія (3), Єва, Ангеліна, Дарина, Дар'я, Владислава.** Спадкоємців роду назвали - **Мустафо, Йосеф, Владислав, Захар, Арман, Данило, Макар, Тимофій, Річард.**

Протягом квітня у відділі зареєстрували 27 шлюбів. Найстарший вік нареченого - 56 років, нареченої 51. Наймолодші - наречений 26 років та наречена 19. 17 пар стали на весільний рушник вперше, молодята 10 - взяли повторні шлюби.

У квітні зареєстровано 21 розірвання шлюбів за рішенням суду. Найдовший шлюб тривав 25 років, найкоротший - 4 роки.

Також здійснено 104 державних реєстрацій смерті, серед них - 61 чоловіків та 43 жінок. Вік найстарших з померлих - 82 рік серед жінок, 88 серед чоловіків, наймолодших - 37 і 51 відповідно.

Юлія МИРГОРОДСЬКА-МАРЧЕНКО,
начальник Золотоніського відділу ДРАЦС
у Золотоніському районі.

МОВНИЙ САНАТОРІЙ

Шпакуватий чоловік:

ХТО ВІН?

В українській мові є слова, які ніби малюють образ. Одне з таких - "шпакуватий". Воно звучить трохи загадково, трохи по-народному, але за ним - ціла історія.

Уявіть чоловіка: у волоссях вже проблискують сріблясті нитки, на скронях - легка сивина, але в очах усе ще живе юна іскра. Саме про такого скажуть - шпакуватий. Це про перехід. Про той момент, коли молодість ще поруч, але життєвий досвід уже вплетено стоїть за плечима.

Походження слова напрощуд поетичне. Воно йде від птаха - шпак. Його пір'я темне, але вкриті світлими цяточками, ніби хтось розсипав по ньому срібло.

Саме цей природний візерунок і став метафорою людського волосся, у якому починає з'являтися сивина. Українська мова просто "побачила" схожість - і створила образ, який живе століттями.

Слово "шпакуватий" не нове - його можна зустрі-

ти у творах класиків, зокрема **Івана Франка** та **Михайла Коцюбинського**. У літературі такі персонажі - не випадкові. Вони зазвичай сильні, глибокі, трохи втомлені, але точно не зламні. Їхній вигляд - це вже історія, яку вони носять із собою.

Цікаво, що "шпакуватий" - слово універсальне:

- так можуть описати чоловіка з легкою сивиною;

- так називають коня зі строкатою, сивуватою мастю;

- так характеризують навіть тканину чи колір із дрібним, змішаним відтінком.

Фраза "він уже шпакуватий" несе зовсім інший настрій, ніж сухе "він посивів". У ній є повага, тепло і навіть легка романтика. Бо іноді достатньо одного слова, щоб сказати більше, ніж цілим реченням.

І, погодьтеся, фраза: "Він уже шпакуватий, але очі ще молоді" - звучить як маленька історія життя.

Вікторія ГОРОБЕЦЬ.

Особливо корисними й ефективними ці правила виявляються для тих, хто тільки збирається взяти шлюб. Вони допоможуть менше помилятися і краще будувати відносини. Щасливе подружжя - це не удача, що звалилася з неба, а результат кропіткої праці.

Десять заповідей для чоловіка

1. Проявляй твердість характеру і ніжність стосовно дружини. Кожна жінка потребує чоловіка, на якого можна покластися, з яким їй самій не доведеться бути лідером. Їй необхідний сильний і водночас ніжний чоловік.

Жінки слабші чоловіків і більш уразливі в емоційній сфері, їх легше образити і принизити, саме тому жінці так необхідно поєднання сили і ніжності з боку чоловіка. Ніжність чоловіка проявляється в турботі про дружину, дбайливому ставленні до неї, а сила виражається в твердості характеру, в сміливому погляді на майбутнє. Жінка також чекає від чоловіка активних дій у проблемних ситуаціях, коли він здатний приймати рішення і нести за них відповідальність.

2. Постійно хвали дружину. Жінки за природою менш впевнені в собі, ніж чоловіки. Це пояснюється тим, що на сучасну жінку покладається занадто багато обов'язків: діти, робота, дім, турбота про старих батьків і т. д. А оскільки вона емоційно вразлива, їй необхідні постійні слова схвалення і похвали. Прийми це як факт і почни хвалити дружину за кожної нагоди!

3. Розділи з нею сфери відповідальності. У відносинах між подружжям має бути розподіл обов'язків.

ЖИТТЄВІ ПОРАДИ

Мистецтво розуміння

В ПОДРУЖНІЙ ПАРІ

Молодятам краще відмовитися від прикладу батьків і почати активно "підлаштовуватися" один під одного, поступатися і допомагати, а не відстоювати свою позицію.

Найбільш розумне рішення - нехай право "останнього голосу" при вирішенні будь-якого питання має той, хто краще в ньому розбирається.

4. Не критикуй. Чоловік, який постійно критикує свою дружину, викличе безліч негативних наслідків. У дружини може виникнути депресія. Негативні емоції і стрес здатні викликати у неї різні фізичні хвороби. Вона може стати злою, замкнутою або фригідною. Стане вилити свій біль та образу на дітей. Постійна критика завжди руйнівна. Жодне спілкування не обходиться без критики, але чим її менше, тим щасливішим буде шлюб.

5. Пам'ятай про важливість "дрібниць". Чоловіки менш сентиментальні, тому вони не надають великого значення річницям різних сімейних подій і всіляким "дрібницям", які для жінок можуть бути надто важливими. Багато жінок люблять приємні сюрпризи. Чоловікові це може здатися чимось незначним, але жінка завжди

*Летять роки, як лебеди у вирії
Життя іде, його не зупинить.
Прийміть вітання наші щирі
Ще до 100 років зичимо прожити.
Хай будуть поруч віра і надія,
Як два крила, що впасти не дадуть
І сам Господь Любов'ю хай зігрів.
З повагою - сім'я Печононих.*

но частіше, ніж у чоловіків. Радісні моменти можуть зробити її дуже щасливою, а сумні - повалити в депресію. Не піддавайся її настрою, будь врівноваженим. Ти можеш стати для дружини надійною опорою. Не впадай в паніку, коли це відбувається з дружиною. Будь добрим і терплячим. Не вини себе і, не намагайся критикувати її і закликати перестати вести себе, як вєредлива дитина.

9. Сприяй дружині в спробах вдосконалити ваш шлюб. Якщо жінок щось не влаштовує в шлюбі, вони звертаються по допомогу до книг, психологів і священників. Усім нам треба вчитися мистецтву сімейних взаємин. Якщо в своїй упертості і самолюбстві чоловік відкидає будь-які ідеї, як вдосконалити шлюб, то нехай не дивується, коли дружина просто піде від нього. Тому пожертвуй своїм часом, не будь впертим і разом з дружиною створи щасливий шлюб. Не задовольняються тим, що маєш і не говори їй, що вона занадто багато чого вимагає від тебе.

10. Дізнавайся її індивідуальні потреби і докладай зусилля, щоб задовольнити їх. Немає двох однакових дружин. Та, на якій ти одружився, відрізняється від всіх інших жінок. Дізнайся, чого потребує твоя дружина, чого бажає, що любить. А потім постарайся задовольнити ці потреби в міру своїх сил. Це не означає, що ти повинен потурати всім її егоїстичним примхам, але необхідно навчитися приймати і поважати навіть те, що здається незначним і нелогічним. Ти побачиш, наскільки щасливішою вона стає, якщо ти не хутуєш її потребами.

оцінить, якщо ти звернеш увагу на її нову зачіску, напишеш любовну записку і залишиши її біля дзеркала.

6. Не ігноруй потреби дружини бути поряд з тобою. Жінка частіше бажає бути поряд з чоловіком, ніж він з нею. Одні чоловіки люблять проводити вільний час разом з дружиною, іншим необхідна чисто чоловіча компанія. Чоловік, який дорожить подружніми відносинами, не стане нехтувати потребою дружини бути разом. Якщо у подружжя різні захоплення, необхідно прагнути до компромісу. Тільки незріла людина буде вимагати, щоб завжди було так, як хочеться їй.

7. Зроби все від тебе залежне, щоб дружина відчувала себе надійно. Почуття надійності - одна з перших потреб жінки у шлюбі, і заповнити її може турботливий, уважний чоловік. Для однієї жінки відчуття надійності приходить, коли чоловік займається дрібним ремонтом по будинку. В іншій - якщо цікавиться її повсякденним життям. Не забувай нічого, що надає твоїй дружині почуття стабільності.

8. Стався з розумінням і терпінням до зміни настрою у дружини. Настрій у жінок змінюється знач-

ПОГОДА У ЗЛОТОНОШІ

sinoptik.ua

Четвер	П'ятниця	Субота	Неділя	Понеділок	Вівторок	Середа
7	8	9	10	11	12	13
травня	травня	травня	травня	травня	травня	травня
мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.	мін. макс.
+14° +27°	+14° +24°	+15° +22°	+14° +22°	+12° +22°	+16° +23°	+17° +21°

За останні 130 років: 7 травня - макс: +29°С (1997 р.), мін.: -4°С (1999 р.)

"А хто з приятеля перекинувся в ворога, той, значить, і раніше не був приятелем і не буде"

Іван Франко

Златокрай

громадсько-політична газета
м. Золотоноша, Черкаської області.
ЗАСНОВНИК: ТОВ "Газета Златокрай".
Реєстр
ідентифікатор друкованого медіа
в реєстрі суб'єктів у сфері медіа
R30-04284
Директор: Інна ГРЕКАЛО.

Головний редактор - Алла КАПЛЯ.
Редакційна колегія: Алла КАПЛЯ,
Руслан ГАЛАТА, Вікторія ГОРОБЕЦЬ.
Адреса редакції: 19702, Черкаська область,
м. Золотоноша, Садовий проїзд, 3.
Телефон: 098-366-03-84.
E-mail: zlatokray-zolo@ukr.net

Листування з читачами тільки на сторінках газети. Оригінали статей не рецензуються і не повертаються. Думка автора не обов'язково співпадає з думкою редакції. Автор та рекламодавець несуть повну відповідальність за достовірність свого матеріалу, реклами. Редакція залишає за собою право скорочувати листи. Редакційні матеріали є інтелектуальною власністю газети.

Індекс - 61591
Друк - офсетний.
Обсяг - 4 умовних друкованих аркушів (формат А-3).
Тираж - 1350 прим.
Друк: ФОП Журило С. Д.
Замовлення: №323.

Дякуємо за вашу відданість "Златокраю"! Сподіваємося на подальшу співпрацю!